

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 23 | 1. DECEMBER 1930 | 79. AARGANG

NØGLEN.

Af Dr. John A. Widtsoe.

—

Det var mørkt i mit Værelse. Jeg maatte have Lys. Jeg skulde læse Bøger, besvare Breve og se paa venlige Ansigter. Jeg strakte min Arm ud og tændte det elektriske Lys. Straks straalede Lysbølger ud fra Værelsets Loft og oplyste dette i den fjerneste Krog. Med en Haandbevægelse var Mørket fordrevet. En lille Handling — en stor Virkning.

Jeg traf min Nabo paa Gaden. Der stod Nederlag skrevet paa hans Ansigt. Hans Haab var knust. Han behøvede Hjælp. Jeg sagde til ham: »Der lever en Gud i Himmelen. Alt vil endnu blive godt.« Da lyste hans Ansigt af Glæde og hans Øjne af Mod. Der var atter kommet Haab i hans Sjæl. Han gik fra mig, og det forekom mig, som om han gik Sejren i Møde. En lille Handling — men hvilken vidunderlig Forandring havde den ikke frembragt i dette Menneskes Sjæl.

Jeg havde min Livsrejse bag mig. Jeg stod nu for den evige Domstol. Forventningsfuld afventede jeg det, som skulde ske. Da jeg blev ført ind til min Belønning, til mit Rige. Kan disse herlige Steder, som er saa højt hævet over menneskelige Begreber, være mine, mine for altid? »Jeg har gjort saa lidt for at fortjene nogen som helst Belønning, og mine ringe Anstrengelser er allerede blevet belønnet med et lykkeligt Jorde-

liv.« Svaret lød: »Husk, en lille Haandbevægelse fyldte dit Værelse med Lys, et Ord fra dig reddede et Liv. Gudfrygtighedens Hemmelighed har forvandlet hver enkelt af dine smaa Handlinger til ophøjede, for Gud velbehagelige Gerninger.«

Noglen. Den hedder *at gøre.* Bønnen maa gaa forud for Svaret, Gerningen for Lønnen, Aarsagen for Virkningen. Bare gennem Gerning bliver Tanke og Tro levende. Intet vil ske, saa længe intet bliver gjort. Menneskene skulde være ivrige til at gøre gode Gerninger. Himmelen aabner sig for den, der er en Ordets Gører. Helvede glæder sig over den uvirksomme. Jeg fortjener min Salighed, selv om dette synes umuligt for mig.

TIENDEN EFTER KRISTI TID.*

Af Dr. James E. Talmage af de Tolvs Raad.

Tidligt i det niende Aarhundrede begyndte Karl den Store at indsamle Tiende ved Magt og gjorde den til en Statsindtægt. Hermed blev dens Hellighed end yderligere fordunklet. I England blev Tienden paalagt ved den verdslige Lovs Myndighed. Der blev indsamlet Tiende af al Ejendom, og dersom den ikke blev villigt betalt, blev den taget med Magt. Tienden skulde tilhøre den oprettede Kirke. Det blev senere gjort muligt at betale Tienden i Penge, men lige til et forholdsvis sent Tidspunkt blev Tienden betalt i Varer. De »store Tiender« var dem, som blev betalt af Korn, Træ og visse andre Produkter af Mark og Skov, og de »smaa Tiender« kom fra visse andre, mindre Indtægtskilder. Ved en eller anden mærkelig Udlægning blev det besluttet, at det, som var i Jorden, ikke skulde betragtes som et Produkt, naar det var fjernet, og derfor skulde der ikke betales Tiende af Kul og værdifulde Metaller, thi der var ikke nogen Forøgelse af dem. Græstørv, som vokser synligt, blev ogsaa fritaget, medens der skulde betales Tiende af Træ, som blev hugget med en Økse. Saadanne mærkelige Uoverensstemmelser opstod der gennem Menneskets Forsøg paa at fuske med Guds Lov, og at administrere den uden guddommelig Myndighed.

* Anvendes som Lektie for Præstedømmets andet Møde i December.

TIENDELOVEN GÆLDER I DAG.

De Sidste Dages Hellige anerkender Tiendeloven og efterlever den. Dette er ikke direkte grundlagt paa den Kendsgerning, at Tiendebetaling var en Del af Moseloven, men Loven er blevet genoprettet i Kirken i denne Tidernes Fyldes Husholdning. Herren har udtalt sig bestemt angaaende Folkets Pligter med Hensyn til Tiendebetaling i denne Tid. I en Aabenbaring, som blev givet til Profeten Joseph Smith den 8. Juli 1838, som Svar paa denne Bøn: »O Herre, vis dine Tjenere, hvor meget du forlanger som Tiende af dit Folks Ejendom,« læser vi: »Og dette skal være Begyndelsen til mit Folks Tiendeydelse. Og derfor skal disse, som saaledes har ydet deres Tiende, betale en Tiendedel af alle deres aarlige Indkomster, og denne Lov skal bestaa for dem evindelig, for mit hellige Præstedømme, siger Herren. Sandelig siger jeg eder, det skal ske at alle, som samler sig i Zions Land, skal yde i Tiende deres overflødige Ejendom samt holde denne Lov, ellers skal de ikke befindes værdige til at forblive blandt eder. Og jeg siger eder, om I, mit Folk, ikke iagttager denne Lov og holder den hellig, og formedelst denne Lov helliggør Zions Land for mig, saa at mine Skikke og mine Rette maa holdes derpaa, at det kan være saare helligt, sandeligt siger jeg eder, det skal ikke være et Zions Land for eder.« (Pagtens Bog 119: 3—6.)

MYNDIGHEDEN TIL AT ADMINISTRERE TIENDEN.

Ogsaa i vor Tid tilhører Tienden Herren og er derfor hellig. Tiendefond eller Ejendomme, som er betalt som Tiende, bør ikke administreres af nogen som helst, som ikke har Myndighed dertil. I det fordums Israel havde Præsterne denne hellige Pligt, og i den nuværende Husholdning gælder den samme Orden. Ansvaret for Tiendens Forvaltning hviler i Dag paa Biskoperne, og disse virker i Egenskab af præsiderende Embedsmænd over det aaronske Præstedømme. Det gælder i Dag, ligesom i fordums Tid, at Tienden bliver betalt paa den rigtige Steder og til dem, som har Myndighed til at modtage den. I Dag bliver Kirkens præsiderende Biskop assisteret af Biskoperne i de forskellige Ward og Forstanderne i de forskellige Grene, og til disse skal Tienden betales og derpaa af dem sendes videre til den præsiderende Biskops Kontor. Saaledes som Kirkens Orden er i Dag, kan Biskop-

erne omgøre i Penge de Varer, som maatte blive betalt som Tiende, og saa indsende Beløbet paa den nævnte Maade.

Det er en interessant Kendsgerning, at i de sidste Aar, særligt i de sidste 30 Aar, har der af mange Sekter og Samfund været gjort Forsøg paa at genoptage den gamle Lov om Tiendebetaling. Enkelte Kirker har blandt deres Medlemmer organiseret Foreninger eller Klubber af »Tiendebetalere«, som frivilligt forpligter sig til at betale deres respektive Kirker en Tiendedel af deres individuelle Indtægter. I nogle af disse Foreninger har Tiendebetalerne haft Tilladelse til selv at bestemme, hvorledes deres Bidrag skulde anvendes. Den store Vanskelighed, som møder vore sekteriske Venner, naar de skal genindføre Tiendebetaling i deres forskellige Kirker, er — og de forstaar det delvis — at de ikke i deres Midte har nogen Præster eller Leviter, som har Myndighed til at modtage Tienden og administrere den i fuld Overensstemmelse med guddommelig Befaling. Det hellige Præstedømmes Myndighed er absolut nødvendig for at regulere Herrens Tiendesystem. Tiende er Herrens Indtægtssystem, og han kræver den af sit Folk, ikke fordi han mangler Guld eller Sølv, men fordi de behøver at betale den.

Spørgsmaal.

1. Bliver Tiendeloven praktiseret i Dag? Paa hvilket Grundlag?
2. Hvem har Myndighed til at administrere Tienden?
3. Er der andre end de Sidste Dages Hellige, som praktiserer Tiendeloven i Dag? Er der andre, som har de nødvendige Forudsætninger for at kunne gøre det?

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST OG BESKIKKELSER.

Med S/S »Hellig Olav« ankom den 19. November følgende Ældster, som er kaldet til at virke i den danske Mission: Charles A. Larsen, som er blevet beskikket til at virke i Aarhus Distrikt, Ældsterne David L. Larsen og Claude E. Bird, som er blevet beskikket til at virke i Esbjerg Distrikt, samt Ældste Phil M. Andersen, som er blevet beskikket til at virke i Københavns Distrikt.

Vi byder disse Brødre hjertelig velkommen til Danmark og ønsker dem Herrens rige Velsignelse i deres Arbejde.

FORFLYTTELSE.

Ældste V. Blain Larsen er blevet forflyttet fra Københavns til Esbjerg Distrikt.

BESØG.

Københavns Gren havde nyligt Besøg af Ældsterne Howell Q. Cannon og Iwin Lindquist, der har virket som Missionærer i Tyskland. Disse Brødre var nu afløste fra deres Mission og var paa Vejen hjem. Vi havde ligeledes Besøg af Ældste Ray Engebretsen, der nyligt er afløst fra sin Mission i Norge.

Det var os en Glæde at hilse paa disse Brødre, og vi ønsker dem en behagelig Hjemrejse.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON.

AVLØSNING.

Eldste Ray Engebretsen er blitt hederlig avløst fra sitt arbeide med tilladelse til å reise hjem. I de 21 måneder, han har vært på misjonen, har han utført et vidunderlig arbeide. Broder Engebretsen hadde ikke mottatt sine borgerpapirer, før han reiste på sin misjon. Derfor måtte han være i de Forenede Stater igjen, før hans to år var omme. Dette er grunnen til, at han blev så tidlig avløst. Vi ønsker ham en behagelig reise hjem, og må Gud velsigne ham og give ham glede og fremgang i hans arbeide i fremtiden. Dette ønsker og beder misjonærer og medarbeidere i den norske misjon.

OMORGANISASJON I OSLO GREN.

Den 2. november 1930 blev Oslo grens forstanderskap omorganiseret, og følgende brødre innsatt: Broder Einar Antonsen Strand som president og broder Valdemar Sørensen og Hilmar C. Simonsen som henholdsvis første og annen rådgiver, med broder Oskar Lindbo som grensskriver. Vi ønsker, at disse brødre må få glede og tilfredsstillelse i sitt arbeide.

Broder Ramm Arveset blev innsatt som annen rådgiver i unge menns utdannelsesforening i Oslo gren.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

HILSEN FRA BIKUBEPIKENE I BERGEN.

Igjen vil bikubepikene i Bergens gren sende en hilsen til de andre »Bier«. Den 11. oktober avholdt vi i Bergen vor

annen svermdag. Dagen blev meget vellykket. Der blev utført et godt program, bestående av korte taler, sang, samt demonstrasjoner af førstehjelp ved ulykkestilfeller. 11 av pikene blev tildelt distinksjon for »Honningbiens rang«. Ennvidere blev der utdelt 9 distinksjoner og 13 bilinjer fra de 7 områder. Til vore aspiranter blev der utdelt 11 dygtighetskort. Misjonspresident Hyrum D. Jensen talte derefter til pikene. Han roste deres arbeide og fremholdt nødvendigheten av ungdomsarbeide. Opmuntret pikene til å bli ennu flittigere i tiden, som kom, så at de virkelig kunde bli verdig for den misjon, som Herren hadde bestemt dem til å utføre. Tilstede var ca. 75 personer.

Torsdag den 30. oktober reiste en del av »Biene« (10 stk.) under ledelse av Bee-keeper Nelly Søfteland på en tur til Stavanger. Hensikten var å opmuntre søskende der i ungdomsarbeidet. Turen blev også i alle dele vellykket. Der blev avholdt møter fredag og lørdag med demonstrasjon av førstehjelp og spedbarnspleie, samt taler over »Bikubeorganisasjonens hensikt«. Søndag aften deltok også alle pikene i det avholdte ungdomsmøte. Den store tilslutning, møtene fikk, viser søskendes store interesse. Det samlede fremmøte var 305 personer, nemlig 120 fredag, 60 lørdag og 125 søndag. Søndag aften reiste »Biene« hjem igjen, fulgt på kaien av en masse begeistrede mennesker. Det blev et minne, man sent vil glemme.

Vi ønsker og beder, at riktig mange unge piker vil slutte sig til vore »Bikubeorganisasjoner«, så også de kan få nyte de samme velsignelser, vi nyter. Vore beste hilsener til alle vore søskende.

Nelly Søfteland,
Bee-keeper, Bergens gren.

HØSTKONFERENSE I BERGEN.

Høstkonferensen i Bergens gren av Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige blev åpnet søndag morgen den 26. oktober kl. 10,30 under presidium av president Marvin M. Benson og under ledelse av distriktspresident Wm. Bevan Anderson. Søndagsskolens barn utførte et stort program, som virkelig var til stor ære for grenen og bestyrelsen såvelsom for lærere og elever, som utførte det på en så glimrende måte.

Aftenmøtet var vel besøkt både av medlemmer og fremmede. Der blev båret vidnesbyrd og holdt taler av eldstene Marvin M. Benson, Stephen Stockset og Wm. Bevan Anderson.

Næste mandag blev der avholdt en meget vellykket fest for grenens søndagsskolebarn.

DØDSFALL I ARENDALS GREN.

Søster Kristine Terjesen avgikk ved døden onsdag den 5. november 1930 og blev begravet fra sitt hjem i Kolbjørnsvik mandag den 11. november kl. 1 under ledelse av forstander Golden D. Carlston.

Begravelseshøitideligheten åpnedes med, at forsamlingen sang første vers av »Brødre, lad os henrykt smile«. Bønn av eldste Karl F. Johanson. Fortsatte med de to næste vers av samme salme. Forstander Golden D. Carlston holdt dernæst en gripende tale om avdødes liv og sa, at hun nu vilde finne et større virkefelt for sitt arbeide. Likeledes omtalte han opstandelsen og uttalte trøstende ord til de efterladte. Forsamlingen sang derpå de tre siste vers av nevnte salme. Den rikt blomstersmykkede kiste blev båret ut av hjemmet og ført til Hisøii kirkegård, fulgt av avdødes familie, de fleste av grenens medlemmer og en mengde av avdødes venner.

Graven blev innviet av eldste Karl F. Johanson, hvorefter salmen »Når verden er kold« blev avsunget.

Avdøde søster var født den 5. december 1856 og har vært medlem av kirken i 20 år. Hun har altid vært et trofast medlem. De siste år har hun ikke hatt anledning til å være så ofte på møtene, på grunn av dårlig helbred. Men det har altid vært en glede for os å besøke hende, da hendes tale altid har dreiet sig om evangeliet og om hendes kjærlighet til det.

Clara Olsen,
Grenssekretær.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS OG KORLEKTIE
for December 1930.

Nadververs:

Velsign os, o Herre, for Jesu Skyld,
At vi maa værdigen nyde
disse Symboler paa Kød og Blod
Af vor Forløser, Frelser og Gud.

Korlektie:

Den trettende Trosartikel:

»Vi tror, at vi bør være ærlige, sanddru, kyske, velgørende,

dydige, oprigtige og gøre godt mod alle. I Sandhed vi kan sige med Paulus, at vi tror alt, vi haaber alt; vi har udstaaet meget, og vi haaber med Guds Hjælp at blive i Stand til at »udholde alt«. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.«

FORSLAG TIL EMNER FOR 2½ MINUTTERS TALER.

7. December: Evangeliets Broderskab.
14. December: Apostelen Paulus.
21. December: Hvorfor maatte Kristus komme til Jorden?
28. December: Kristi andet Komme.

MEDDELELSE.

Som det vil ses, er der ingen Søndagsskolelektier for den 21. December. Det er foreslaaet, at denne Dag bliver benyttet til et særskilt Program i Anledning af Julen, og hvert Distrikt i den danske Mission vil blive tilsendt et lille Juletableau, som kan opføres ved denne Anledning.

Lektier for senior og junior Klasser.

7. DECEMBER.

Selvmedlidenhed, Jalousi og Misundelse.

Henvisninger: 1. Joh. 3: 12; Jak. 3: 16; 1. Kor. 13.

Selvmedlidenhed er bygget paa den Opfattelse, at Verden eller Naturen eller den store Intelligens, som staar bag det hele, har behandlet os grusomt og uretfærdigt. Vi føler, at vi med rette fortjener mere end det, vi nu har eller nogensinde har modtaget.

Selvmedlidenhed har en Tilbøjelighed til at dræbe alle milde og venlige Følelser i os og udvikler Bitterhed. Den har ogsaa en Tendens til at hindre Selvbestræbelse. Selvmedlidenhed kræver meget Energi, som ellers kunde blive anvendt til opbyggende og gavnlige Ting.

Den sundeste Overbevisning, en menneskelig Sjæl kan faa, er den Overbevisning, at Gud og Naturen er god og retfærdig. Saa længe vi fortsætter at lægge Skylden for alle vore Fejl og Svagheder paa Gud, Naturen eller vore Medmennesker, kan vi ikke vokse eller udvikles. Vi maa holde op med at stole paa Tilfælde eller Held og lære at forstaa, at vi maa anstrenge os for at naa de Ting, vort Hjerte stræber efter. Dersom vi ikke opnaar disse Ting, maa vi søge at finde Fejlen hos os selv.

Mennesker, som lider af Selvmedlidenhed, forgifter Samfundet. De fører Sorg og Elendighed med sig. Meget af den Selvmedlidenhed, som findes i Verden, kommer af Begærlighed efter materielle Ting, som vi ser andre have. Det kommer igen af, at man ikke forstaar den Kendsgerning, at de Ting, som virkeligt er noget værd, maa fortjenes. Det er kun de Ting, man opnaar ved Selvbestræbelse, som fører til Vækst.

Det er ikke alene en Mulighed for, at Selvmedlidenhed kan blive helbredet, men det er en Pligt.

For at være retfærdig ligeoverfor Gud og Naturen, maa vi alle forsøge at gøre mest mulig Brug af de Gaver, som er skænket os. Dersom vi hver Dag prøver at gøre den bedst mulige Anvendelse af alle vore Evner, Gaver og Egenskaber, saa vil vi ingen Tid have til Selvmedlidenhed.

Det er ogsaa en meget god Hjælp at tælle vore Velsignelser ofte. Dersom vi gør det, vil vi finde, at vi har uendeligt meget at være taknemlig for, langt mere, end vi fortjener, og vi faar ikke Tid til Kritik og Selvmedlidenhed.

Selvmedlidenhed er altid egoistisk. Dersom man vil betragte andres Skæbne, saa vil man se, hvor mange det er, som bærer tungere Byrder end en selv.

Selvmedlidenhed er blevet kaldt »Aandelig Tuberkulose«. Den fortærer langsomt, men sikkert, al sjælelig Livskraft, indtil alt, der giver Helbred og Styrke, Mod, Haab og Lykke, er forsvundet.

Jalousi kommer af Frygt for, at en anden kan komme i Besiddelse af noget, vi betragter som vort eget, og Vrede mod denne Person, fordi han ønsker eller forsøger at opnaa dette. Jalousi hindrer Venskab og ødelægger Samarbejde. En Person kan blive valgt til at udføre et ansvarsfuldt Arbejde. Dette Arbejde vilde ikke være vanskeligt, dersom han fik Hjælp fra dem, han har Grund til at vente Hjælp fra. Men der hersker maaske Jalousi, fordi han er blevet valgt, og selv om der ikke er aaben Modstand, er der en afgjort Ligegyldighed tilstede, som lægger hele Byrden paa denne ene Persons Skuldre.

Misundelse ligner Jalousi. Det er en Sammensætning af Frygt og Vrede. Det er et Ønske om at opnaa noget, som med Rette tilhører en anden Person, og en Følelse af Vrede mod denne Person, fordi man frygter for, at man ikke kan opnaa det, som ejes af den anden.

Misundelse er nær beslægtet med Selvmedlidenhed. Den har en Tendens til at dæmpe et Menneskes Anstrengelser for

at opnaa det, det stræber efter. Misundelse er bygget paa Egoisme og er et stort Onde baade for Individ og Samfund.

Spørgsmaal.

1. Hvad er Selvmedlidenhed?
2. Hvorledes kan et Menneske, der lider af Selvmedlidenhed, være en Gift for Samfundet?
3. Hvorledes kan Selvmedlidenhed helbredes?
4. Hvad er Misundelse?
5. Kan Misundelse nogensinde helbredes?
6. Hvad er Jalousi?
7. Hvilke skadelige Virkninger kan Jalousi have paa Individ og Samfund?

---

14. DECEMBER.

Sladder og nedbrydende Kritik.

Henvisninger: Ordsprog 18: 8; 20: 19; 26: 20—22; Ef. 5: 4.

Sladder er en Tilbojelighed til at gore andre til Genstand for tankelos og nedbrydende Kritik, samt til at domme andre uden nogen som helst Ret til at domme. Sladder er en social Gift og kommer snarere af Nysgerrighed end af virkelig Interesse. Dersom den, der sladrer, havde uegennyttige og gode Hensigter, saa vilde sandsynligvis 99 Hundrededele af al Sladder forsvinde. Dersom han eller hun vilde spørge: »Vil dette gøre noget godt for den, som omtales?« saa vilde der ikke blive meget Sladder. Sladder kan, paa Grund af selve dets Natur, aldrig være opbyggende.

Mænd og Kvinder udforer det bedste Arbejde, naar de er forberedt, og naar de har deres Medmenneskers Stotte. Denne Forberedelse afhænger, selvfølgeligt, væsentligt af deres egne Anstrengelser, men deres Anledning til at tjene afhænger for en meget stor Del af den Støtte, de faar af deres Medmennesker. I alle Kirkens Organisationer og overalt i Samfundet bor vi stotte og hjælpe alle, der har Ansvar for Organisationen, og paa den Maade øge deres Evne til at udføre noget godt.

Som Grundlag for Sladder finder man som Regel Misundelse, Jalousi og utilfredsstillet Ærgerrighed. Disse Fjender odelægger det nodvendige Samarbejde, fordi de aldrig tænker paa det fælles bedste, men kun tager egoistiske Hensyn. Det Arbejde, som skal udføres, taber meget af sin Virke-

kraft, dersom en eller anden vækker Mistillid til den, som skal udføre Arbejdet.

Et godt Rygte og Anseelse er nødvendig for at vække Tillid. Tillid er nodvendig for Samarbejde, og Samarbejde er nødvendig for, at en Gruppe kan udføre god Tjeneste. Sladder bryder det hele ned ved at ødelægge Rygtet. Dette er Tilfældet i Kirken, i Byen eller Samfundet og i Familien.

Som før bemærket, er det Nysgerrighed, ikke virkelig Interesse, som er Grundlaget for Sladder. Det psykologiske Grundlag for Nysgerrighed er Egoisme, medens Grundlaget for den virkelige Interesse er Uegennyttighed.

At prøve at helbrede sig selv for Sladder og nedbrydende Kritik er en Pligt og et Ansvar, som alle har lige overfor sig selv og Samfundet. Følgende Regler er gode:

1. Hver Gang De har Lyst til at fortælle noget, stil Dem dette Spørgsmaal: »Fortæller jeg dette for at gøre noget godt for det Menneske, jeg taler om?«
2. Naar De hører Sladder eller har Lyst til at sladre, spørg Dem selv: »Vilde jeg synes om, at det samme blev sagt om mig?«
3. Naar De føler en Tilfredsstillelse ved at høre Sladder, spørg Dem selv: »Kommer denne min Tilfredsstillelse af egoistisk Nysgerrighed eller af virkelig, uegennyttig Interesse?«

Dersom en Underretning er nødvendig for Samfundets Bedste, maa den fortælles til ansvarlige Personer. Da vil det ikke længere være Sladder.

Spørgsmaal.

1. Hvad er Sladder?
2. Kan Sladder nogensinde være opbyggende?
3. Vis hvorledes Sladder kan hindre Menneskene fra at yde god Tjeneste.
4. Vis hvorledes Sladder odelægger Samarbejde og Tillid til dem, som leder.
5. Vis hvorledes uskyldige Mennesker kan blive Ofre for ond Sladder.
6. Hvad er som Regel Motiverne for Sladder?
7. Kan Sladder nogensinde være uegennyttig?
8. Hvad mente Jesus, da han sagde: »Døm ikke for at I ikke skal dømmes«?
9. Er det muligt at sladre og alligevel leve den »Gyldne Regel«?

(Fortsættes.)

REDAKTIONELT

1. December.

HOLD BUDENE.

Præsident Heber J. Grant sagde ved Kirkens 91-halvaarlige Konference: »Jeg beder hver eneste Sidste Dages Hellig om at udvikle Godgorenhedens, Langmodighedens og den broderlige Kærligheds Aand. Jeg siger til alle Sidste Dages Hellige: Hold Guds Befalinger. Læs den Salme, som fortæller dig, at du ikke skal besvære din Sjæl angaaende Synderen. Det er en vidunderlig Salme at læse. . . . . Hold Herrens Befalinger. Vær ærlig mod Herren. Undlad aldrig at betale Herren en ærlig Tiende af alle de Penge, som kommer dig i Hænde. »Men,« vil en sige, »Kirken behover det ikke.« Du har fuldstændig Ret. Kirken behover det ikke. Men den Mand, som har gjort en Pagt med den levende Gud om at holde hans Befalinger og saa ikke holder dem, han behover det. En Mand, som ikke er ærlig mod Herren, maa omvende sig og blive ærlig mod Herren, saa vil Himmelens Vinduer aabnes, og dersom de Sidste Dages Hellige vil være finansielt ærlige mod Herren, saa vil Gud udgyde Velsignelser over deres Hoveder. Iagttag Visdomsordet. Nyd aldrig de Ting, som den almægtige Gud, Himmelens og Jordens Skaber har fortalt os ikke er godt for Mennesket.

. . . . . .

Jeg glæder mig over, at Kvinderne har Stemmeret. Jeg glæder mig over alle de store og vidunderlige Fremskridt, som har fundet Sted for Menneskehedens Bedste. Fremfor alt fryder jeg mig i en Kundskab om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith er den sande og levende Guds Profet, at Jesu Kristi Evangelium, Livets og Frelsens Plan, er blevet gengivet til Jorden. Jeg glæder mig over, at I og jeg har Kundskab om dette Evangelium, og maa Herren hjælpe os at leve det; maa han fylde vore Hjerter med Barmhjertighed, Kærlighed, Tilgivelse, med Ønsket om at tjene ham, og maa vi være Sidste Dages Hellige i Aand og Sandhed, er mit Ønske og min Bøn, og jeg beder derom i Jesu Kristi Navn. Amen.«

(Fortsat fra Side 547.)

10. Har vi nogensinde Ret til at domme andre?
11. Er denne Udtalelse rigtig: »Der er mere godt, som er blevet odelagt af Sladder end af nogen anden Ting i Verden«?

---

28. DECEMBER.

Ærgerrighed for Magt og Indflydelse.

Henvisninger: Es. 5: 8; Math. 16: 26; Math. 4: 8—10; Mark. 10: 35—56; Math. 20: 20—29.

Ordet Ærgerrighed bliver brugt i forskellige Betydninger. I denne Lektie bruges det i Betydningen af et Ønske om at opnaa Kundskab, Magt, Indflydelse og Herredomme uden Hensyn til den Virkning, disse Ting kan have paa andre. Det er saaledes et egoistisk Ønske.

Historien viser mange Eksempler paa den Slags Ærgerrighed. Historien om Kejser- og Kongeriger er i en stor Udstrækning en Beretning om egoistisk Ærgerrighed fra Herskernes Side.

Maaske det storste Onde ved vort politiske Liv er, at saa mange af de mest ansvarsfulde Stillinger er besat med Mænd, som kun er drevne af egoistisk Ærgerrighed, men paa ingen Maade er skikket for den Stilling, de indtager. Der kan ikke være stor Ansvarsfolelse overfor Offentligheden, naar man kun har dette Motiv for at søge at opnaa en Stilling.

Verden har set mange store religiose Bevægelser. Beretningen om disse Bevægelsers Opløsning er, for en stor Del, Beretningen om ærgerrige Mænds Stræben efter Magt. En stor Sjæl kommer til Jorden med et Budskab om Liv og Lys. Rundt om ham vil der samles en Gruppe alvorlige sandhedssøgende Sjæle. Bevægelsen vokser maaske og bliver stor, mægtig og populær. Nu kommer der maaske Mennesker af en lavere Karakter og slutter sig til. Drevet af deres Ærgerrighed og ved Hjælp af mange forskellige Midler lykkes det dem at arbejde sig op til Toppen. Nu er der to Ting, som kan ske. Dette Menneske bliver enten stillet overfor et andet Menneske, som er ligesaa ærgerrigt og egoistisk som det selv, eller det finder det nodvendigt at forandre den oprindelige Hensigt for at beholde sin Plads.

I det forste Tilfælde vil der finde en Deling Sted. Paa denne Maade er en Bevægelse blevet delt saa mange Gange, at det

tilsidst er næsten umuligt i de mange Afdelinger at finde den oprindelige Sandhed.

I det andet Tilfælde bliver altsaa den oprindelige Hensigt forandret, for at vedkommende Person skal kunne beholde sin Plads. Hans Efterfolgere vil maaske blive endnu mere uværdige, og hele Bevægelsen vil snart gaa til Grunde.

Endog blandt den store galilæiske Mesters Apostle finder vi dette egoistiske Ønske om at opnaa Magt. Jakob og Johannes spurgte Mesteren, om ikke den ene af dem maatte sidde ved hans hojre og den anden ved hans venstre Haand, naar han kom i sit Rige. Frelseren benyttede denne Anledning til at lære dem en vidunderlig Sandhed. Læs Mark. 10: 35—46.

Det Sporgsmaal vil ganske naturligt fremkomme: »Kan Ærgerrighed for at opnaa Magt, Stilling og Lederskab nogensinde være en god Egenskab?« I den Betydning, det er defineret her, kan det ikke. En Stræben efter at forberede Dem til at tjene eller en Stræben efter at opnaa en vis Stilling for at udfore et bestemt Arbejde, De véd, ingen kan gore bedre end Dem, er noget ganske andet.

Den gode Mand onsker at være i den Stilling, hvor han bedst kan tjene Menneskeheden. Han onsker ikke denne Stilling, dersom han véd, at der er nogen anden, som er bedre beredt til at udfore dette Arbejde.

Dersom Halvparten af den Tid, som blev anvendt til at opnaa Stilling og Lederskab, blev anvendt til virkelig Forberedelse for at blive i Stand til at tjene Menneskeheden, saa vilde meget af den Skuffelse, der kommer af Udygtighed til at fylde en Stilling, blive sparet.

John Milton sagde: »Jeg bryder mig ikke om, hvor sent jeg kommer ind i Livet, naar jeg bare kommer forberedt.«

Egoisme bringer aldrig nogen hoj Grad af Tilfredsstillelse. Dersom Menneskene blot kunde lære at elske og arbejde for en Sag uden Hensyn til Stilling, saa vilde de lære at kende den Tilfredsstillelse, der kommer af opofrende og uegennyttig Tjeneste.

Den Mand, der staar lavt i aandelig Henseende, stræber efter Ære og Magt, men den virkelig store Mand onsker, at Arbejdet skal blive udfort uden Hensyn til, hvem der faar Æren for det.

Spørgsmaal.

1. Hvad er Ærgerrighed?
2. Nævn Eksempler paa egoistisk Ærgerrighed for at opnaa Stilling og Magt.

3. Hvilken uheldig Indflydelse kan denne egoistiske Ærgerrighed have paa Samfundet? Paa religiose Samfund?
4. Kan man sige, at de talrige religiose Sekter for en stor Del skyldes Ærgerrighed for at opnaa Lederskab, snarere end Meningsforskel?
5. Kan Ærgerrighed nogensinde være uegennyttig?
6. Under hvilke Omstændigheder kan Ønske om Stilling, Magt og Herredomme være berettiget?
7. Hvorledes kan Ærgerrighed være en Fjende af Samarbejde og opofrende Tjeneste for Kirke, Stat og Nation?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

7. DECEMBER.

David (fortsat).

Davids Liv synes at bevise den Kendsgerning, at dersom en Mand lader sig diktere af sin Egoisme, bliver han aldrig lykkelig. Skont David nu var Konge, havde han endnu mange Lektier at lære. Davids Liv viser os, at endog en Konge maa respektere sine Undersaatters Rettigheder.

David begik to store Synder, og han maatte ogsaa lide for dem. Nathan, Herrens Profet, fortalte ham, at han vilde blive straffet paa Grund af sine Gerninger. Og Bibelen fortæller os om, hvorledes dette gik i Opfyldelse.

David var blevet Konge. Han havde faaet alle Kong Sauls Rigdomme. Han havde mange Hustruer og Born. En Dag, da han gik paa det flade Tag paa sit Palads, saa han en vidunderlig skøn Kvinde. Han besluttede at gore hende til sin Hustru. Men han vidste godt, at hun allerede var gift. Hendes Mand var en af Kongens mest trofaste Soldater. Det er galt nok at stjæle en Hustru, men at stjæle en Hustru fra en Mand, som er villig til at give sit Liv for en, er endnu meget værre. David besluttede da at dække over sin Synd ved at begaa en anden. Men man kan ikke rette paa en Synd ved at begaa en anden. Een Synd forer flere med sig. David stjal denne Kvinde, og i det næste Slag satte han hendes Mand i den første Række, saa han blev dræbt.

Da Profeten Nathan revsede David for hans Synd, fortalte han ham, at ligesom han havde brugt Sværdet mod Urias, skulde Sværdet ogsaa blive brugt mod ham. (Se 2. Sam. 12: 10.)

Den Kvinde, som David stjal, hvis Navn var Batseba, skæn-

kede David mindst to Born. Den ene døde, ligesom Profeten Nathan havde sagt, at han skulde, den Gang Nathan revsede David for hans Synd. Den anden blev den store Kong Salomo.

David havde mange Børn. Blandt dem var der en, han elskede højere end alle de øvrige. Hans Navn var Absalon. Absalon var høj og smuk og havde et langt Haar, som hang ham nedover Ryggen. Men han var en ond Mand. En Gang dræbte han en af sine Brødre og flygtede til et andet Land.

David blev meget bedrøvet og vred over dette. I tre Aar vovede Absalon ikke at vende tilbage til Jerusalem. Og da han kom tilbage, vilde David ikke lade ham komme til sit Slot. Han vilde ikke en Gang se ham for sine Øjne.

I to Aar boede Absalon i Jerusalem uden at se sin Fader. Han bad Joab, som var Davids trofaste Soldat, at medtage et Budskab til David. Joab afslog det først, men gav endelig efter. David holdt saa meget af Absalon, saa han lod sig overtale til at sende Bud efter ham. Absalon kom og kastede sig ned foran sin Fader og bad om Tilgivelse. David løftede ham op og tilgav ham.

Men Absalon var ikke ærlig. Han lod bare, som om han var bedrøvet. Han elskede ikke sin Fader. Han ønskede at blive Konge selv, og medens han bad om Tilgivelse, var han i sit Hjerte en Forræder. Han samlede en stor Folkeskare. Han kritiserede sin Fader, Kongen, og prøvede at gøre sig selv populær ved at sige, at han vilde gøre alt saa meget bedre, hvis han blev Konge. Han sagde til sin Fader, at han gik til en anden By, Hebron, for at ofre til Herren. Men i Stedet for at gøre dette, foranstaltede han et aabent Oprør mod sin Fader.

Og saaledes gik det, som Profeten havde forudsagt. Der blev løftet Sværd mod ham i hans egen Familie. Hans Yndlingssøn var en Forræder og stræbte efter sin egen Faders Liv. Gennem sørgelig Erfaring lærte David at forstaa, hvor forfærdeligt han havde handlet mod Urias.

Spørgsmaal.

1. Læs 2. Sam. 12: 1—6. Dette kaldes Nathans Lignelse. Hvad er Betydningen af denne Lignelse? Vis hvorledes den kan anvendes paa Davids Liv og Gerninger.
2. Hvem var Urias? Hvem var Batseba? Fortæl Beretningen om disse to.
3. Hvem var Absalon? Hvem var Nathan?

4. Vis hvorledes én Synd forer til en anden.
5. Hvilken Straf vilde David faa efter Nathans Forudsigelse?

---

14. DECEMBER.

Davids mørke Dage.

Absalons Opror forte til aaben Krig mellem David og Absalon. David gik ikke selv ud for at kæmpe mod Absalons Hær, fordi hans Venner fraraadede det og sagde, at Fjenden vilde lægge mere an paa at dræbe ham end at slaa hele Hæren. Da hans Hær drog ud, bad han Hærforerne være tapre og trofaste og om muligt spare hans Sons Liv.

Kampen var haard, men Davids Hær vandt Sejr. Da Absalon saa, at alt Haab var ude, flygtede han paa et Æsel. Æslet lob under et stort Egetræ. Absalons Haar blev siddende fast i de lange Grene, Æslet løb bort, og Absalon blev hængende i sit Haar. Joab fandt ham der og dræbte ham til Trods for Kongens Befaling.

Der blev nu atter Fred i Riget, men David sørgede saa dybt over Absalons Død, at han næsten ikke havde Kontrol over sig selv. Da Joab saa dette, bebrejdede han Kongen og sagde: »Du synes at glemme, at dersom din Son havde sejret, saa vilde vi alle være blevet dræbt. Betving derfor din Sorg og kom og vis dig for dine Soldater og tak dem for, hvad de i Dag har gjort for dig og for Riget.«

David forstod, at Joab havde Ret, og han gik derfor ud og sad ved Byens Port og modtog Hilsener. Men hans Hjerte var aldrig tilfreds. Han kunde ikke glemme Profetens Ord.

Vi husker, at Nathan havde fortalt David, at den Søn, der kom som et Resultat af hans Synd med Batseba, skulde do. Vi skal nu hore, at disse Ord gik i Opfyldelse, og vi skal af denne Beretning lære en af de storste Lektier, vi kan lære af Davids Liv. Læs 2. Sam. 4: 14—24.

David holdt usigelig meget af den Søn, som Batseba gav ham. Men Drengen blev syg, og David, som erindrede Profetens Ord, var meget bedrovet. I 7 Dage laa han bedende paa Gulvet og vilde ikke tage Fode til sig. Tilsidst, da Drengen dode, turde ingen af Tjenerne fortælle det til David. Men han saa, at de hviskede sig imellem, og da han spurgte dem rent ud, tog en af dem Mod til sig og fortalte ham det. Da stod David op, vaskede sig, tog rent Toj paa og gik til Taber-

naklet for at bede. Hans Familie og Tjenere blev meget overraskede over dette, da de saa, hvor fortvivlet han var, medens Barnet var sygt. Men han sagde: »Medens Barnet endnu var i Live, fastede jeg og bad, for jeg tænkte, at Herren maaske vilde være naadig mod mig og spare Barnets Liv. Men nu, naar det er dødt, hvorfor skulde jeg da faste? Kan jeg bringe det tilbage igen?« (2. Sam. 12: 22—23.)

Med andre Ord, medens der er Liv, skal vi faste og bede og gøre alt, hvad vi kan, for den syge. Men naar Døden er kommet, kan vi intet gøre, og vi maa forsone os dermed. Jøderne og de fleste andre Folk i Asien jamrer højt, sønderriver deres Klæder og forsøger paa alle Maader at give et ydre Udtryk for deres Sorg. Døden er alvorlig, og vi maa ikke tage den paa en altfor let Maade. Men paa den anden Side, vi maa forsone os med det, som vi staar magtesløse over for, og som vi véd, alle Mennesker maa gennemgaa.

Spørgsmaal.

1. Fortæl om Absalon. Hvem var han? Hvorledes var hans Karakter? Fortæl om Davids Kærlighed til ham.
2. Fortæl om Absalons Død.
3. Fortæl om den Gang, Batsebas Søn døde.
4. Hvorledes opførte David sig, da Drengen var syg? Da han døde?
5. Nævn en anden Søn af Batseba.

---

28. DECEMBER.

Salomo.

I det 28. Kap. af I. Krønikernes Bog læser vi Davids egne Ord for, hvorfor han ikke fik Tilladelse til at bygge Herren et Tempel. Han siger: »Men Gud sagde til mig: Du skal ikke bygge mit Navn et Hus; thi du er en Krigsmand og har udøst Blod.«

David havde kaldt alle de ledende Mænd i Israel sammen og fortalt dem, at han havde valgt Salomo til at herske over dem, fordi Herren havde kundgjort ham, at dette var ret. Angaaende Templet sagde han, at det skulde blive en af Salomos Pligter og Privilegier at rejse Templet. David fortalte dem, hvor Templet skulde staa, og gav mange Instruktioner angaaende dets Bygning. Han sagde ogsaa, at det ikke vilde

blive et saa uhyre stort Arbejde at fuldføre det, da han havde samlet mange Penge og mange Materialer for dette Arbejde. Efter at David havde sluttet sin Tale, kom mange af de ledende Mænd i Israel frem og tilbød at hjælpe paa forskellige Maader og gav Gaver til Templet. Saa nedlagde David Regeringen i Fred, og han befalede, at der skulde ofres til Herren, og en stor Fest afholdes. Og han selv spiste og drak sammen med Folket.

Kort efter døde denne store Konge, 70 Aar gammel, og blev begravet i Jerusalem med stor Pragt. Han havde da regeret i 40 Aar.

Det sidste Kapitel i 2. Sam. giver os en interessant Beretning. Vi hører om en Folketælling, som David lod afholde, og at Herren blev vred paa ham for dette. Derfor blev David meget strengt straffet, Vi véd ikke, hvorfor Herren blev vred paa David for dette. Af det første Vers ser det endog ud, som om Herren havde tilskyndet ham til at gøre det. Vi kan ikke sige, hvorfor Herren blev saa vred over dette, men eftersom herskesyge Konger plejede at foretage Folketællinger for at tvinge Folket til Militærtjeneste eller til at betale Skat, saa kan vi maaske tænke os Grunden. Josefus siger, at Grunden til, at Herren blev saa vred paa David, var, at han forsømte at opfylde et af de Bud, som fandtes i Moseloven, nemlig at under en Folketælling skulde der betales en vis Sum til Gud eller hans Tjenere for hvert Hoved.

Hvad der nu end var Grunden, David blev straffet. Nathan fortalte ham, at Gud vilde straffe ikke alene ham, men ogsaa hans Folk for, hvad han havde gjort, og han kunde vælge mellem tre Ting. Enten vilde der i 7 Aar komme en Hungersnød over Landet, eller saa vilde han Fjender besejre ham og herske over hans Rige i tre Maaneder. Eller han kunde vælge tre Dages Sygdom blandt Folket.

Vi som Sidste Dages Hellige er lykkelige over, at vi har lært at forstaa, at Bibelen er Guds Ord, for saa vidt som den er rigtig oversat, og for saa vidt som den er overleveret os rigtig. Der er mange Ting i Bibelen, vi ikke kan forstaa, og det synes underligt for os, at Gud, som er Retfærdigheden selv, skulde straffe hele Folket for, hvad een Mand havde gjort. Men saaledes er Livet. Een Mands Handling kan bringe Sorg til mange Tusinder, og Konger, Præsidenter og andre Herskere kan bringe megen Sorg og Nød over deres Folk ved ukloge Handlinger.

David vidste ikke, hvad han skulde vælge. Tilsidst valgte han de tre Dages Sygdom. Da Sygdommen kom, gik David i Bøn til Herren. Herren hørte hans Bøn og standsede Sygdommen. Han sendte en Profet ved Navn Gad til David, og han befalede ham at gaa til en Tærskeplads, der tilhørte en Mand ved Navn Aravna, og bygge Herren et Alter der og opsende Ofre. Aravna boede paa Morias Høj. David købte hans Tærskeplads og ofrede der. Dette var det samme Sted, hvor Abraham holdt paa at ofre sin Søn Isak paa Herrens Befaling. Det blev bestemt, at det store Tempel skulde bygges her. Salomos og Herodes' Tempel blev begge byggede der, og i Dag staar den store Omar-Moské der. Dette Sted er et helligt Sted baade for Jøder, Muhammedanere og Kristne.

Spørgsmaal.

1. Hvad er en Folketælling?
2. Hvorfor var Maria og Josef i Betlehem paa den Tid, da Jesus blev født?
3. Hvor ofte tager vi en Folketælling i vort Land?
4. Hvorfor tager vi Folketællinger?
5. Hvem var Salomos Moder?
6. Hvorfor fik David ikke Lov til at bygge Templet?
7. Véd vi i Dag, hvor Templets Beliggenhed var?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

7. DECEMBER.

Jesus som Dreng.

Tekst: Luk. 11: 39—40.

Den eneste Ting, Bibelen fortæller os om Jesu første Barndom, er: »Og Barnet voksede og blev stærkt og blev fuldt af Visdom; og Guds Naade var over det.« Nu kan man spørge: »Hvorledes kunde en lille jødisk Dreng for 2000 Aar siden »vokse og blive stærk og blive fuld af Visdom«?«

Han løb sikkert, ligesom andre Drenge, rundt efter de brogede Sommerfugle, han saa, og plukkede Blomster paa de smukke Høje, som dannede en Cirkel rundt om den lille By Nasaret, hvor han boede. Han fulgte Fuglene fra Træ til Træ for at lære deres Sange og deres Skikke.

Vi véd, at han lærte af disse Ting i Naturen, thi mange Aar

senere, naar han talte til store Folkeskarer, fortalte han enkle Historier fra Naturen paa en saa vidunderlig Maade, at hele Verden kunde lære af dem.

Han maa have klatret i Ege- og Oliventræer for at vise sin Styrke, ligesom alle Drenge gør. Og rimeligvis spillede han Bold, ikke den Slags, som vi spiller, naturligvis, men et eller andet Slags Boldspil havde de nok nede i Jødeland ogsaa.

En Herre, som har boet i Nasaret, fortæller, at Drengene der har røde Huer og Veste med lange Skjorter eller Tunikaer og brogede Skjærf. Undertiden har de ogsaa løse, blaa eller hvide Jakker, som de bærer udenpaa. De leger støjende, glade Lege paa Højene udenfor Byen. Og naar de kommer hjem om Aftenen, tager de deres Sko eller Sandaler af udenfor Døren og gaar ind i et simpelt lille, hvidt Hus med grøn Vildvin opover Væggene. Dette Hus har kun et eneste Værelse, som er Dagligstue, Soveværelse, Spisestue og Køkken paa den samme Tid. Det har ingen Skorsten eller Vindue. Om Dagen er det oplyst af en trang Aabning i Væggen. Om Natten er der intet straalende, elektrisk Lys, men en lille Lampe, der hænger ned fra Taget midt i Værelset og giver et mat Lys. Der er ingen smukke Møbler, eller Billeder paa Væggene. Sengetøjet bliver rullet op om Dagen og anbragt paa Hylder langs Væggene. Om Natten bliver det taget ned, og der bliver lavet Senge paa Gulvet eller paa det flade Tag. I et Hjørne staar en Trækiste, malet i livlige Farver. I den bliver Bøgerne og Familiens værdifulde Ting opbevaret. Ved Døren staar de store, røde Lerkrukker fulde af Vand. Naar man skal spise, bliver en malet Træstol sat midt paa Gulvet, og en stor Bakke sat paa den. Paa denne staar en Ret af Ris og Kød eller kogt Frugt, og alle forsyner sig af den. Baade før og efter Maaltidet slaar en Tjener eller Familiens yngste Medlem Vand over alles Hænder.

Alle dygtige Drenge hjælper til i Hjemmet, og lad os tænke os, hvorledes Jesus hjalp til i sit Hjem. Han maa have hjulpet til med at rulle Sengetøjet sammen og at gaa til Brønden efter Vand. Da bar han sin Krukke paa Hovedet eller Skuldrene, som hans Moder gjorde. Maaske bragte han undertiden Figener hjem fra Torvet. Og selvfølgelig hjalp han Josef med hans Arbejde, thi Bibelen fortæller os, at han var Tømmermand.

Dersom han var som andre smaa jødiske Drenge, lærte hans Moder ham at bede, saa snart han var i Stand til at tale.

Da han var fem Aar gammel, begyndte han at læse i Bibelen (Det Gamle Testamente) og at lære mange af dens Vers. Han gik til Kirke hver Søndag og til Dagskole hver Dag. Han havde ikke Bøger at læse i, men i den Tid blev alt skrevet paa Skind, som blev rullet op paa Stokke.

Da Maria vidste, at han vilde blive Verdens Frelser, kan vi være sikre paa, at hun har prøvet at holde ham ren og net, at lære ham at tale pænt og at elske alle Mennesker. Og fremfor alt maa han have lært om Gud, hans Fader, og hvorledes han havde hjulpet andre Folk til at udføre deres Arbejde paa denne Jord. Vi kan være sikker paa, at han var god mod andre og var lydig mod Maria og Josef, thi hvorledes kunde han ellers »vokse og blive stærk og blive fuld af Visdom og have Guds Naade over sig«?

---

14. DECEMBER.

Turen til Jerusalem.

Tekst: Luk. 11: 40—52.

Da Jesus var 12 Aar gammel, blev han anset for at være en Mand. Maria og Josef syntes nu, at han var stor nok og vis nok til at følge med dem til Templet. Maria og Josef gik hvert Aar. Dette var en af deres Pligter, som de var glade for at gøre. Jesus havde ikke været gammel nok til at gaa før. Men dette Aar skulde Præsterne i Templet spørge ham, hvad han vidste angaaende Gud. Hvor lykkelig han maa have været. Nu kunde han foretage denne Rejse sammen med mange andre Mennesker. Han kunde tage Del i den Fest, som skulde holdes i Jerusalem, og han skulde virkelig faa Lov til at gaa til Templet, sin Faders Hus.

Det var en lang Rejse. 80 Mil er en lang Vej, naar Drenge maa gaa, indtil de bliver trætte, førend de kan faa Lov til at stige op paa en Kamel eller et Æsel. Men alligevel maa det have været morsomt. Jeg undres, om Jesus, ligesom andre Drenge, følte paa sine Muskler hver Dag for at se, om de blev haardere.

Hver Gang, de kom til en ny By, standsede Rejsefølget, og andre sluttede sig til dem. De sang, medens de gik. Maaske Børnene plukkede Blomster langs Vejkanten.

Jesus blev sikkert lykkelig, da han saa Guds Tempel. Han vidste, at han blev gjort rede til at udføre Herrens Værk.

Jeg undres, om han sagde til sig selv: »Lad mig prøve, om jeg kan gøre det.«

Sandsynligvis gik han til Templet hver eneste Dag eller de allerfleste Dage, medens han var i Jerusalem. I Templet var der en Skole, og Lærerne der var Mænd, der vidste meget om Gud og Guds Veje. Til denne Skole gik Jesus for at besvare Spørgsmaal og for at lære mere om sin Fader i Himmelen.

Han maa ogsaa have lært meget om den store By Jerusalem. Siden han nu blev anset for at være en Mand, fik han sikkert Lov til at gaa sammen med andre Drenge for at se Butikkerne, Torvet og Kongens Slot.

Næste Gang skal vi høre, hvad der hændte, da han skulde rejse hjem.

---

28. DECEMBER.

Turen til Jerusalem (fortsat).

Da Festen var forbi, samlede Forældrene deres Ejendele sammen for at rejse hjem. Maria og Josef havde det meget travlt. Jesus var ikke hos dem. »Han er sammen med sine Venner,« sagde Maria, »han vil snart komme.« Men det ser ud, som Jesus mente, at han endnu ikke var ganske færdig med sit Arbejde, saa han blev tilbage i Jerusalem. Først om Aftenen blev Maria bange. Hun kunde ikke forstaa, hvorledes Jesus kunde glemme at følge med dem hjem. Hele sit Liv havde han altid været saa betænksom. De søgte efter ham blandt deres Slægtninge, men han var ikke der. Saa spurgte de andre om ham, men ingen kunde huske at have set ham, siden de forlod Jerusalem.

Saa vendte de om og drog tilbage til Byen for at søge efter ham. Jesus var ikke i det Hus, hvor de havde boet. De søgte efter ham overalt i tre Dage, men de kunde ikke finde ham. Efter den tredie Dag fandt de ham endelig. Hvor tror du, de fandt ham? Han var i Templet sammen med de vise Lærere, som havde spurgt ham om saa mange Ting. Nu stillede han dem Spørgsmaal, og de lyttede til de vise Ting, han fortalte dem. De kunde ikke forstaa, hvorledes Jesus, der blot var 12 Aar gammel, kunde vide saa mange Ting angaaende Gud.

Maria var forbavset, og hun var saa angst og ophidset, at hun for et Øjeblik glemte, hvad Engelen havde fortalt hende for 12 Aar siden. Hun glemte, at Simon, Præsten i Templet,

og Profetinden Anna havde set, at han var anderledes end andre Børn, at han var Guds Søn. Hun glemte ogsaa, at hun selv havde prøvet at lære ham, at han havde et særligt Arbejde at gøre. Hun bebrejdede ham næsten, da hun sagde: »Søn, hvorfor har du gjort dette mod os? I tre Dage har vi søgt efter dig med Smerte.«

Jesus saa roligt ind i Marias Øjne og svarede: »Hvorfor søgte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders Hus? Vil I ikke, at jeg skal begynde at gøre min Faders Arbejde?«

Naturligvis vilde Maria, at han skulde gøre sin Faders Arbejde. Men hun forstod ikke ganske, at dette var den Maade, hvorpaa han skulde begynde det.

Da Jesus saa dette, sagde han Farvel til de vise Mænd og gik hjem med sin Moder og Josef. Og han var lydig mod dem og gjorde, hvad de bad ham at gøre. Dag efter Dag blev han visere og større og mere elsket af sine Venner og sin Fader i Himmelen. Bibelen siger det med disse Ord: »Og Jesus gik frem i Visdom og Alder og Yndest baade hos Gud og Mennesker.«

»Og det skal ske formedelst Verdens Ugudelighed, at jeg vil hævne mig paa de Ugudelige, fordi de ikke vilde omvende sig; thi min Vredes Skaal er fuld, thi se, mit Blod skal ikke rense dem, dersom de ikke høre mig.« — Pagtens Bog 29: 17.

»Hvert Menneskes Aand var uskyldig i Begyndelsen, og da Gud havde forløst Mennesket fra Faldet, bleve Menneskene atter, i deres spæde Alder, uskyldige for Gud.« — Pagtens Bog 93: 38.

INDHOLD:

Nøglen	537	Den norske Misjon	541
Tienden efter Kristi Tid	538	Søndagsskolen	543
Den danske Mission	540	Redaktionelt	548

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, Kbhvn. F.

Trykt hos F. E. Bording.